

er jo dette — det indrømmer jeg fuldt ud ærede Medlemmer, som har talt fra den Side —, at hvert enkelt Tilfælde, som kommer frem, hvad enten det er overfor en Kommission eller en anden Myndighed, angaar en enkelt Mands eller en Families Livsskæbne eller griber meget dybt ind deri. Det er meget store Interesser, her staaar paa Spil, og det er af stor Vigtighed ikke at træffe en Afgørelse, der er forkert. Men derfor er det ogsaa af Vigtighed, at Lovgivningsmagten udtrykker sig koncist og klart, saaledes at man ved, hvad det er, man skal rette sig efter.

Betegnelsen „fast Tjenesteforhold“, som findes i den nugældende Lov, har vist sig at være Genstand for mange forskellige Forklaringer, ogsaa i dette høje Ting. I Dag har jeg hørt den Forklaring, at vedkommende modtager en fast Aarsløn, ikke en Dagløn eller en Maanedsløn. Nuvel, hvis det er Lovgivningsmagtens Hensigt, at Udtrykket skal forstaas paa den Maade, hvorfor da ikke sætte det ind i Loven? Man kan ikke komme udenom Vanskeligheden ved at bibeholde et hidtidigt vagt Udtryk og sige: men nu nedsætter vi Kommissioner, der skal afgøre Spørgsmaalet, og de kan appellere til Landbrugsministeren, som saa skal have den endelige Afgørelse.

Ved Siden af dette Hovedmotiv, at der skulde findes en koncis og klar Form, som udtrykker Lovgivningsmagtens Hensigt med denne Lovgivning, har jeg ogsaa haft det Motiv, at det var mit Ønske, at Landbrugsministeren skulde fritages for at træffe Afgørelse i hvert enkelt Tilfælde, fordi jeg tror, det er af Vigtighed netop ved saadanne Sagers Afgørelse, hvor der gribes ind i enkelte Menneskers økonomiske Interesser saa stærkt, som det sker her, at der er neutrale, faste Kommissioner, der virker for hele Landet. Jeg ved i hvert Fald, at jeg for mit Vedkommende meget gerne vilde fritages for at have det Hverv at skulle sætte mig ind i hver Sag og paatage mig det Ansvar, der er forbundet med at træffe Afgørelse i en saadan Sag. Det er den eneste Hensigt med den Forandring i Kommissionerne, som her er foreslaaet.

Naar det af en æret Taler — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. P. Andersen — blev udtalt, at de nuværende Kommissioner maatte have vakt meget Mishag hos mig, siden jeg havde foreslaaet dem ophævet, maa jeg skynde mig at sige, at det er ingenlunde Tilfældet. Jeg har de bedste Minder fra det Møde, jeg havde med de paa-gældende Kommissionsmedlemmer, og jeg tror meget vel, at vi i Fremtiden kunde

arbejde sammen, hvis det skulde være. Jeg kan ogsaa godt give det ærede Medlem Hr. Martin Hansen Ret i, at det ikke vilde være nødvendigt at oprette Amtskommissioner for alle Amter, fordi der er visse Amter, hvor denne Sag har meget ringe Betydning; men jeg har tænkt mig, at det ikke var saa forfærdeligt, om der blev oprettet en Kommission, som slet ikke kom til at træde i Virksomhed.

Grunden til at foreslaa de nuværende Kommissioner ophævet og erstattet med en hele Landet omfattende Kommission er, at de 3 nuværende Landskommissioner er valgte af Rigsdagen; og det forekommer mig at blive et ejendommeligt Forhold, hvis Rigsdagen først vælger Medlemmer til de Kommissioner, der skal paadømme Sagerne landsdelsvis, og saa igen vælger Medlemmer til en Overkommission. Man kunde saa tænke sig at sammensætte Overkommissionen paa en helt anden Maade; men efter de Overvejelser, jeg har foretaget, er jeg netop kommet til det Resultat, at man ikke kan sætte en Overkommission over Kommissioner, hvis Medlemmer Rigsdagen har valgt. Dette er mit eneste Motiv til at foreslaa disse Kommissioner ophævet. Hvis man under Sagens Behandling i et Udvalg kan finde Veje, der i saa Henseende anses for mere tilfredsstillende, vil jeg med stor Glæde hilse, om de 3 nuværende Landskommissioner kunde fortsætte deres Virksomhed. Men Hovedmotivet for Forslagets Fremsættelse er, gentager jeg, at opnaa en Klaring af, hvad der forstaas ved Undtagelsesreglerne, saaledes som de er givne i den nuværende Lovs § 28 og i dette Lovforslags § 14. Formaallet med denne Lov er jo at sikre dem, der er i Besiddelse af virkelige Lejehusmandsbrug, Resultatet af deres Arbejde for et vist Aaremaal, mindst 8 Aar. Dette Formaal finder jeg saa rimeligt, at jeg synes, det maa billiges fra alle Sider. Men samtidig er det dog vistnok klart, at man har ikke ønsket, at Loven skulde virke som en Straf for dem, der til Arbejderboliger, som maaske fandtes i Forvejen, har henlagt en 2—3 Tdr. Land Jord. Alle Arbejderboliger uden Jord berøres jo nemlig ikke af Loven. Det, der vilde ske her, var, at man fremtidig satte en Bom for, at en Arbejdsgiver lagde Jord til sine Arbejderboliger, og at man vilde straffe dem, der har gjort det, ved at tvinge dem til at bygge nye Arbejderboliger uden Jord. Det forekommer mig, at her er et Misforhold. Jeg tror ogsaa, det lader sig gøre at rette det. Jeg har bestræbt mig for i Lovforslaget at trække Skellet op, saaledes at man ikke